

Конете тръгнаха, звънчето зазвънѣ, колата хвъркнаха . . . „Стой! стой!“ са зачу такавъ единъ гласъ, когото азъ познавахъ. Азъ са обърнахъ и видѣхъ Савелича, който припикаше насрѣща ни. Пугачовъ заповѣда да сиратъ. — „Господарю, Петре Андрѣевичъ! викаше той. — Не оставай ма на стари години посрѣдъ тие зло . . . „ — „А, джрти пѣрчлаку! му каза Пугачовъ. — Накъ даде господъ да са видиме. Сѣдни тамъ отпреди.“ — „Благодара, господарю, благодара ти, баща мой! говсреше Савеличъ, като сѣдаше. — Да даде господъ сто годинъ да живѣешъ, защото ма утѣши и успокои на стари години. Сѣкога ща да мола бога за тебе, а за заѣшкого кожухче нѣма вече и да спомѣнувамъ.“ Това заѣшко кожухче можеше най-послѣ не на шега да разсърди Пугачова. Но за нашето щастие, самозванецътъ или не чу, или не пожела да обърне внимание на безмѣстното напомнюване. Конете тичаха, а хората са запираха по пѣттѣ и покланяха ни са. Пугачовъ махаше съ главата си и на едната и на другата страна. Послѣ една минута ние издѣзохме изъ селото и понесохме са по гладкиятъ пѣтъ.

Лесно може да си помисли човѣкъ, какво азъ усѣщахъ въ тие минути. Послѣ нѣколко часа азъ трѣбаше да са вида съ оная, която мислѣхъ вече за изгубена. Азъ си въображавахъ нашата срѣща . . . Азъ мислѣхъ така сѣщо и за тоя човѣкъ, въ рѣцете на когото са намираше моята сѣдба, и който, по чудното стечение на обстоятелствата, бѣше тайнствено свързанъ съ мене. Азъ си припомнихъ безхарактерната жестокость и крѣвожѣдните привички на тогози, който са бѣше врѣкалъ да бѣде избавител на любезната ми! Пугачовъ не е знаалъ, че тя е дѣщеря на капитанъ Миронова; озлоблени Швабринъ може да му открие сич-